

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΑΛΗΤΕΣ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΟΥ ΙΔ' ΚΑΙ ΙΕ' ΑΙΩΝΟΣ

(Ο μπερσιμμέσ τους, ή τρέλλες τους, ή περιπλανήσεις τους, τα γλέντια τους, ή κλεψίες τους, οι έρωτές τους, κτλ. κτλ.).

ΡΙΝ από το ΙΑ' αιώνα ή Γερμανία δέν είχε Πανεπιστήμια. Μόλις τό 1365 και τό 1386 ιδρύθηκαν τό πρώτα στή Βιέννη και στήν Αϊδελβέργη, κατά τό παράδειγμα τών περιήμων σχολών τής Βολωνίας και τών Παρισίων. Τά Πανεπιστήμια αυτά είχαν δύο κατηγορίες φοιτητών: Έκείνους πού ενεγράφοντο σέ μά σχολή, έτελείοναν σ' αυτή τίς σπουδές τους κ' Ήπαιραν ένα δίπλωμα, κ' έκεινους πού χωρίς νάχουν κανένα άπτεκίμενο σκολο και κανένα μόνιμο τάτο διαμονής, πήγαναν από Πανεπιστήμιο σέ Πανεπιστήμιο, ζώντας από διάφορα φελημάτια, λοιποδοσίες και πλάτωμα.

Οι «πλανόδιοι φοιτηταί» ήλεγαν άληθινά έπιτότες τής αλήτείας του Μεσαίωνα. Για νά ζήσουν, πήγαναν από πανηγύρι σέ πανηγύρι κ' άσκαδσαν χιλία δύο επαγγέλματα, τότε του κανθαρόρου, τότε του μικροέμπορου, του ζητιάνου, του νεκροάνητη, του μάγου, του σιδηροργού, του πωλητή φιλισχιάτ, αλλά προτιμούν ήσαν άνθρωποι εύθυμοι, πού δέν νοιάζονταν για τίποτα, ακόμα και για τή ζωή τους...

Άλλά για ν' αντίληφθούμε καλύτερα τί ήσαν οι πρωτότυποι αυτοί άνθρωποι, άς παρακολουθήσουμε μιάν ομάδα φοιτητών κατά τήν ώρα πού διάτρεχαν τούς μεγάλους δρόμους τής ύπαιθρου. Τούς άνεγνώριζε κανείς άμέσως από τό κοστούμι τους πού είχε κίτρινο χρώμα, από τό κοστούμι τους πού ήταν καιωμένο από μπαλωμάτια και άποκόσματα και από τό δίσκω τους πού περιείχε μερικά Ξεσοκίμενα χειρογράφα, λίγα κτιρινόμικρα παλιόχαρτα, μιá πένα, ένα ζευγάρι ζάκια και κάμποσα Ξεσοκίμια ψωμιού. Οι μικρότεροι από τή συντροφιά πήγαναν μπροστά. Αίτοι ήσαν οι πρόσκοποι, οι «άνιχνεταί» — ότοις τούς έλεγαν — ήπρητές και παίγνια των μεγαλειτέρων, τών «ματρερηδίων». Κά-

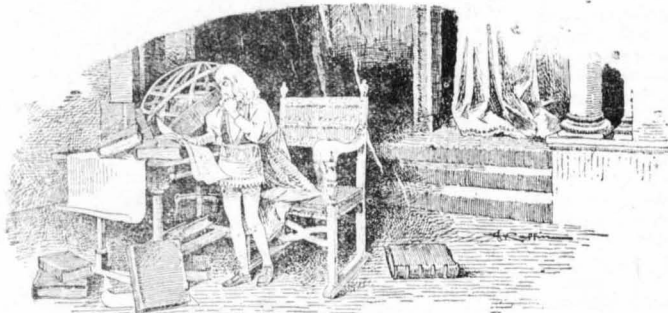
ΤΑΣ ήραριστούμε μερικά άποσπάσματα από τό σύγγραμμα αυτό του Πλάττερ και συγκεκριμένως από τό κεφάλαιο τών νεανικών τών άναμνήσεων, όπου μιλάει για τήν εποχή πού βρισκόταν ακόμα στο στάδιο του «άνιχνεταί» και πλανιόταν στίς γερομάνες έπαρχίες.

«Καθήσαμε κάμποσες μέρες στή Νάουμπουργ. Όσο από μās τούς άνιχνεταί μπορούσαν να τραγουδούν, γρύιζαν από τό πρωϊ ως τό βράδυ στούς δρόμους. Όσο για μένα, ζητιάνενα και δέν πατάουσα ποτέ τό πόδι μου στο Πανεπιστήμιο. Και όμως ήλθε σ' αστηρή διαταγή νά ηγναίονε. Ό πρώτανς ειδοποίησε τούς «μεγάλους» από τήν ομάδα μας να παρουσιαστούν άμέσως στήν τάξη τους, ειδή άλλως θ' αναγκαζόταν νά τούς τραδηξη διά τής βίας. Είς απάντηαν ένας από αυτούς, ο Ανθόνιους, του δήλωσε πώς δέν θά πήγαιναν πουνεκά.

«Τήν άλλη μέρα, όλοι οι άνιχνεταί άντεθήκαμε στή στέγη του Πανεπιστημιου, κρατώντας στα χέρια μας πέτρας. Ό Ανθόνιους και οι άλλοι φύλαγαν πίσω από τήν πόρτα, και μόλις ήρθε ο πρώτανς με όλο τό τσοήμε τών ταχικιών φοιτητών του, τούς άρχίσαμε στις πέτρας και τούς αναγκάσαμε να γυρισουν άναυδα πάλι. Όταν σέ λίγο μάθαμε πώς ή ύπόθεσις παρεπέμφθη στίς Άσχις τής πόλεως, μαζέψαμε άμέσως τὰ βρεμμένα μας και πήραμε άλθρητο δρομό... Η τύχη μās ήφερε σέ μιάν έξοχική έπαυλι, όπου καθόσ άντίληφθήκαμε γινόταν κάποιος γάμος. Φυσικά στήν κούζινα θά ήπνηχαν άρκετεις παραγεμιστές χήνες... από τίς οποίεις φροντίσαμε άψε-σβδς να απαγάγουμε τρεις. Αργά τή νύχτα φτάσαμε κατάκοποι σέ κάποιον ήρειπωμένο πύργο, όπου βρήκαμε και άσυλο».

«Εμενα παραπολύν καιρό στο Μπρεσλάου—συνεχίζει ο Πλάττερ. Όσο που να περάση εκείνος ο χειμώνας άρρώστησα τρεις φορές και

την τελευταία τόσο βαρεία, πού χρειαζότηνε να με πάνε στο νοσοκομείο. Οι φοιτηταί έχουν το νοσοκομείο τους και το γιατρό τους. Με 16 χέλλερ πού πληρώνουν στή δημαρχία τή βδομάδα για κάθε φοιτηταί, βρισκουν πρώτης τάξεως περιποίησι και καλοέπνοσι. Έχουν ένα πολύ καλό κρεβάτι, στολισμένο όμως με άρκετεις ψειρούλλες...

Ενώ ή μαρτυρική αυτή ζωή Ξεκανε τούς άνιχνεταί νάνα διαρκώς κατοπισμασμένοι και διστάσιοι, οι «ματρερηδες» άντίθετα ήσαν πάντα εύθυμοι, Ξένουισιοι και άλαζονικοι. Όλες τίς ώρες όστίσδου δέν τίς περνοδαν με τήν ίδια εύχαρίστηση, γιατί πολύ συχνά, άντι για τρώφι, έμιάζαν... μερικάς τουφεκιές εκ μέρους τών άγροφυλάκων ή κάμποσα πετροβολήματα εκ μέρους τών χωρικών.

«Οι πληρύτεροι συγγενεις μου—τραγουδά ένας πλανόδιος φοιτητής μέσα στο λατινικό ποιήμα του άββά Νικολάσ—είνε ή πένα και ή δίρα. Δέν έχω ούτε κρέας χοιρινό, ούτε λουκάνικα... Ένας πέτρινος πάγκος είνε τό μαλακό στρώμα μου... Δάνεισέ μου, κύριε Ξενοδοχε, ένα άχρυσότρομα, για νά μη νοιώθω τήν πνοή του χειμώνα».

Και παρακάτω συνεχίζει: «Ό ένας μου δίνει ρούχα, ο άλλος τρώφιμα, ο τρίτος μου δίνει μιá κλωσιά, ο τέτατος άσυλο, ή πέμπτη μιá έρωτική νύχτα, ο έκτος ένα γενναίο ευλοκόπημα...»

Μόλις ήφτανε ένας πλανόδιος φοιτητής σέ κάποιον χωριό, ήπγαυνε και τραγουδούσε ένα εμβατήριε κάτω από τό παράνθη του πατά τής ένορίας, ο όποιος είνε θά του έδινε άσυλο, είτε ήθγαυνε και τόν... χαιροτονόσσε. Κατόιν έρχόταν ή σειρά του Ξενοδόχου και προπάντων τής κόρης του, στήν όποία ο φοιτηταί έκανε και λίγο κόρτε για είνυήτους λόγους.

Η συνήθεια τής πεζοπορίας ήφενε όστίσδου καλά άποτελέσματα στον όργανισμό, γι' αυτό τό κομμάτι τών περιεσώστερων πλανοδίων φοιτητών ήσαν γεροδεμένα και εύρωστα, καθώς επίσης και τό μυαλό τους, πού εύρισκαν εύκαιρία να τό τροφοδοτούν με διάφορα γεγονότα και έντυπώσεις.

Μέσα στα Άπομνημονεύματα του Θωμά Πλάττερ βλέπομε πώς ο αλήτης αυτός φοιτηταί από άπλός γυδοσκόκος έγινε «άνιχνεταί» και κατάτιν περνώντας από τό στάδιο του «ματρερη», άρου γύρισε αλητευντας όλη τή Βαυαρία και τή Σιλεσία, κατέλιξε νά γίνη ένας από τούς ένδοξότερους εργάτες τής Έλβετικής Μεταρρηυθίσεως και διευθυντής τής Σχολής του Πύργου τής Μπάλ, πού ύπάρχει ως σήμερα άκρία.

λοκαιριού, ηγναίκαμε και πλαγιάσαμε στο νεκροταφείο, επάνω στα χόρτα. Όταν όμως ο καιρός ήταν βροχερός, ή σχολή μās έπροσφερε άσυλο. Όταν δέ έκανε καταγίδα, περνούσαμε τή νύχτα ψέλοντας εκκλησιαστικά τροπάκια και ύμνους.

Πολλές φορές, τό καλοκαίρι, ηγναίκαμε μετά τό δείπνο και ζητιανεύκαμε μύρα στα διάφορα ζυθοπωλεία... Όποσδήποτε από φάγοσπί δέν ήμασε καθόλου παραπονεμένοι, αλλά τό βελία τό θυμώσαμε πολύ σπάνια!...

«Τόν καιρό πού ήμου άνιχνεταί, μου έτυχε συχνά να μην έχω ζύλα για νά ζεσταθώ. Έβλεπα τούς πλουσίους φοιτηταί πού είχαν ολόκληρη παρακαταθήκη μπροστά στίς πόρτες τών σπιτιών τους, κ' από τή ζήλεια μου πήγαινα κρυφά τή νύχτα και τούς εκλεδα μερικά κούτσουρα. Ένα πρωϊ πού ο σύντροφός μου Τσβίγκλι ετοιμαζόταν να πάη στον θεορο τής εκκλησίας του Άγιού Ιεώνανου, άντελήφθη πάλι πώς ήμου χωρίς ζύλα. Η καρμάνες ό λίγο άρχισαν να χτυπούν. Δέν έχεις ζύλα, κακομοίρη Θωμά, είπα μέσα μου, ενώ στήν εκκλησία υπάρχουν τόσα άχρηστα είδολλά!». Η εκκλησία ήταν ακόμη έρημη εκείνη τήν ώρα. Έτρεξα γρήγορα μέσα στο νάθηκα, άρραφα έναν Αη-Γιάννη και τόν έροζα στο τζάκι μου: «Εμπρός, είλα, άν και είσαι Αη-Γιάννης, πρέπει όστίσδου να μπιγς αύτου μέσα! Τό ζύλινο αλαμπάκι άρχισε να καιγεται με δυνατά τριζοβολητά εξ αίτιας τής λαδομπαζής πού είχε επάνω του: «Κάνε πιό σιγά, μουμούσσερα, γιατί αν εξακολουθήσεις νά φωνάζης έτσι, θά σέ κλεισω στο φουρνέλλο και δέν θά μπορέσης νά ξεναβγής από κεί!». Έκείνη τή στιγμη ή γυναίκα του συμφοιτητού μου Μυκόνιους, ηγναίονεστας στήν εκκλησία, πέρασε έξω από τήν πόρτα μου και μου είπε: «Καλήμερα, παιδίμ μου, πιστένω νάχης ζύλα και να μην ξεπαριάσης ως τό βράδυ». Έββαλο στήν στήν πόρτα μου κ' άποκρίθηκα: «Ναι, μετρεούλα, είμαι εν τάξει». Απεψα να τής έμπιστευθώ τό μυστικό μου, γιατί σαν γυναίκα πού ήταν, μπορούσε να τής ξεφουγε κανένας λόγος και τότε, αλλοίμονό μου! Η άσέβεια μου αυτή ίσως μου στοιχίσε

και τη ζωή ακόμα! Μετά την απόλυση της εκκλησίας, ένας καθηγητής πήγε στο κελλί μου και βρισκοντας άρκετη ζήτηση εκεί μέσα, θέλησε να με πειράξει: «Κατηγορήσαί, έκαμεις τη ματαιοαγάπη σου πάλι σήμερα, έ;». 'Εγώ του είπα τότε: «Ο 'Αη-Γιάννης έκανε το θαύμα του»!

«Όταν σε λίγο πήγαμε να ψάλλουμε στη λειτουργία, δυο κοπέλες έστεισαν κανυά κι' ο πρώτος φώναξε εξαγριωμένος στο δεύτερο: «Παλγλουθηρανή, μού έκλεπες τον 'Αη-Γιάννη μου»! 'Η λογομαχία κράτησε ένα δλόκληρο τέταρτο της ώρας, χωρίς κανείς να μυριστη την ιεροσολία μου, γιατί ο 'Αγιος 'Ιωάννης, σαν καλός Χριστιανός, δέν μαρτύρησε το μυστικό μου...»

Έκτός των πλανοδίων φοιτητών, και οι άλλοι, οι μόνιμοι φοιτηταί των Πανεπιστημίων της Γερμανίας, εκείνη την εποχή δημοσιογούσαν καθημερινός έπεισόδια και σκάνδαλα. 'Η μανία τους ήταν να κάνουν τί' αντίθετα προς τους νόμους και τις συνήθειες των άλλων συμπελητών τους. Μήπως δέν διασκεδάζαν φροφόντας κόκκινα πανταλόνια από βελούδο και μετάξι; 'Η Λακαιοσύνη προσπαθούσε διαρκώς να τους επιβάλλη την τάξη, αλλά τις περισσότερες φορές η πολυτέλεια των φορεμάτων τους, ή κατάχρησι των ποτών τους ήταν απαγορευμένη από τους πανεπιστημιακούς κανονισμούς. 'Αδικοι κόποι ύμους κι' έδω, γιατί το πάθος ήταν παλιό και οι φοιτηταί έννοούσαν ν' ακολουθούσαν το παράδειγμα που τους έδιναν οι μεγαλύτεροί τους. Κι' οι ίδιοι οι καθηγηταί έπιναν έξοφρενικά. Ένας μάλιστα από αυτούς, πολύ γνωστός στην εποχή του, έδιδασκε έχοντας δίπλα του, έπάνω στην έδρα, μιιά γεμάτη ποτιίλια. Νά πως περιγράφει τη ζωή των φοιτητών ο διάσημος καθηγητής και ιστορικός Μπουιέ:

«Οι φοιτηταί σχηματίζαν διάφορα «τάγματα φίλων του ποιοτού» και συντάσσαν τον «κώδικα της στάμνας ή της ποτιίλιας», έναν κανονισμό που τον σέβονται και τον ακολουθούσαν ακόμη και οι σημερινοί φοιτηταί της Γερμανίας. 'Ο καλύτερος ανάμεσα στους φίλους του ποιοτού ανεκηρύσσεται πρώτανος ή δεύτερος της ποτιίλιας!

Μεσα στα καφενεία και στα νυκτερινά κέντρα των πόλεων που ύπηρχαν πανεπιστημίμα, συναντούσε κανείς φοιτητάς από όλες τις ηλικίες. Στη Βίττεμπεργ πολλοί φοιτηταί ήταν και παντρευμένοι, απόδειξι ότι διάβασα μιιά μέρα ένα «άθωοτικό βούλευμα» για έναν φοιτητή που δικάστηκε για «διατάραξι της τάξεως και κραπάλη μέθης», με το περιεργο ελαφροντικό ότι ήταν παντρευμένος και πατέρας τριών παιδιών!»

«Όστε λοιπόν, δέν πρέπει να χαρακτηρίση κανείς ως άδικο και ύπερβολικό τον ιστορικό Μελάγγθωνα, ο οποίος άνώμασε τους φοιτητάς της εποχής εκείνης «όργιαζοντας κενταύρους» ή «μεθυμένους κύκλωπας». 'Υπήρχε τότε διαταγή που απαγόρευε στα καφενεία να μένουν ανοιχτά πέραν των έννέα κατά τον χειμώνα, και των δέκα κατά το καλοκαίρι. Μόλις έκλειναν τα διάφορα κέντρα, οι φοιτηταί σκορπίζόντουσαν μέσα στην πόλη κι' έγέμιζαν τους δρόμους από φωνές, βροσιές, άκρυα και βρομολοχίες. 'Όταν μάλιστα κάποτε ο δύστηνος δούξ Χριστόφορος θέλησε να πειράξι μιιά νύχτα στην όρεια και ύποειλή του πόλι του Γκαϊττινγκεν — ήμαστε στα 1561 — οι φοιτηταί δέν σεβάστηκαν καθόλου την ήσυχία του. Δέν τον άφησαν να κλείση μάτι. Γι' αυτό κι' εκείνος το πρωί άπερθυνη μιιά διαμαρτυρία στην πανεπιστημιακή σύγκλητο για «τις φοικαλές φωνές που ακούγονται τη νύχτα σ' όλους τους δρόμους». Για τη Βίττεμπεργ, το σκάνδαλο δέν ήταν καθόλου άσημαντο. «Δέν μπορεί να το δνομάση πειιά κανείς αυτό συμπεριφορά ανθρώπων — γράφει ο Μελάγγθων — αλλά κυκλώπων, αφού γυρίζουν μέσα στους δρόμους όλη νύχτα, γερμίζουν την πόλι από άγριες φωνές, βρίζουν άναίσχυντα τους φιλήσυχους κατοίκους, τους άπειυθύνουν βρομολοχίες, τους πετροβολούν, τους απρώχνουν ακόμη με τα σπαθιά τους και τους ρίχνουν μέσα στα χαντάκια! Φαντασθήτε άδιαντροπία, να μπαίνουν άπόδραπτα μέσα στα ξένα σπίτια και να σπάξουν τα τζάμια τους! 'Αφήστε πειιά τις ώρες που εινε μεθυμένοι και παραβιάζουν τις πόρτες των φυλακών και πολλές φορές και το νεκροταφείον!».

'Υπήρχαν ώστόσο και ή καλές πλευρές δίπλα σ' αυτή την τρελή ύμη της ζωής των Γερμανών φοιτητών. Κάτω από αυτό το χονδροειδές παρουσιαστικό, ή φοιτητική νεολαία της εποχής εκείνης έκρυβε ένθουσιασμούς και ύψηλές ιδέες για τη μελλοντική έξύψωσι της φυλής της. Τόσο οι τακτικοί, όσο και οι άτακτοι, οι άλητες φοιτηταί των πρώτων γερμανικών Πανεπιστημίων, προετοίμασαν τον δρόμο των κατοπινών θριάμβων της νεοτέρης Γερμανίας...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

«Ο Θεός κι' ε... Βοναπάρτης. 'Όταν οι Μπέερς πολεμεύσαν κατά των 'Αγγλων. Γιατί βιαζέτανε ο στρατηγός Μπέθα. Τε «πάρσιμο» του τραίνου. 'Ο παπαγάλος του Βυζαντινού πριγκιπες. Πώς έσωσε τον κύριό του, κτλ. κτλ.

Σε μιιά συννααστροφή κάποτε, σ' ένα από τα άριστοκρατικότερα σαλόνια του Παρισιού, γινάταν συζήτησι για το Μεγάλο Ναπολέοντα, που τότε βρισκόταν στο άπώγειο της δόξης του.

Σε κάποια στιγμή λοιπόν, ο Λασβός, ο νομισματικός της 'Ασφάς, σηκώθηκε πάνω και με πολύ στόμφο ειπε:

—'Ο Θεός έπλάσε το Βοναπάρτη και κατόπιν άναπαύθησε!

—'Ο Θεός θα έκανε καλύτερα ν' άναπαύθηε λιγάκι πιο προηγηρα, άπάντησε τότε ο κύριος Ναρβόν, γνωστός αντιβοναπαρτιστής.

'Όταν οι Μπέερς πολεμούσαν εναντίον των 'Αγγλων, που ήθελαν να τους καθυποτάξουν, άρχηρός τους ήταν ο ήρωικός στρατηγός Μπέθα, ο οποίος έγινε κατόπιν πρόεδρος της Νοτιοαφρικανικής Δημοκρατίας. 'Αρχιστρατήγος πάλι των άγγλικών στρατευμάτων ήταν ο περίφημος λόφος Κίτσενεο.

'Όπως, οι δυο στρατηγού κατά το διάστημα των έχθροπραξιών έχόντουσαν σε συχνή έπικοινωνία μεταξύ τους και συζητούσαν άν

ήταν δυνατό να συνομολογηθή ειρήνη και ύπό ποιους όρους. Μιιά μέρα λοιπόν, ενώ ή συζήτησι δέν είχε τελειώσει ακόμη, ο Μπέθα έρριξε μιιά ματιιά στο ρολόι του και σηκώθηκε πάνω.

—Αυτοίμα, ειπε, αλλά εινε άνάγκη να φύγω άμέσως.

—Μά γιατί; ρώτησε ο Κίτσενεο. Βιάζεστε να πάρετε το τραίνο;...

—'Ανοήτως! Πρέπει σήμερα να πάρω το τραίνο, άπάντησε ο Μπέθα, τονίζοντας μιιά πς λέξις του.

Και έφυγε.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Κίτσενεο ειάθανε ότι οι Μπέερς είχαν κυριέσει ένα άγγλικό τραίνο γεμάτο πολεμοφόδια και τροφές.

'Ήταν το τραίνο, που βιαζόταν... να πάει ο η ο Μπέθα!...

'Ο Βυζαντινός χρονογράφος Κοσταντίνος Μανασσής διηγείται το έξή: άνεκδοτο σχετικά με την εις θάνατον καταδίκη, την οποία είχε επιβάλει ο αυτοκράτορ Βασίλειος στο νεαρό γιού του Λέοντα, ο οποίος κατηγορείτο επί άπιστίας.

Είχε φτάσει πειιά ή ημέρα της εκτέλεσως και του χάκου οι αδελφοί και οι συγγενείς του καταδίκου παρακαλούσαν τον σκληρό πατέρα να συγχωρήση το γιού του. Το άκουσ τον διαβεβαίωναν ότι ή κατηγορία εναντίον του Λέοντος ήταν ουκοφαντικές.

'Ο αυτοκράτορ ήταν άμετάπειστος.

Πρέπει να σημειωθή έδω ότι ο Λέων, στίς στιγμές της μελαγχολίας του, όταν κάποτε ήταν έρωτευμένος, έπαιρνε στα χέρια του τον άγαπημένο του παπαγάλο και του έλεγε:

«Τό ξέρεις; 'Υποφέρει πολύ ο άγαπημένος σου ο Λέων... 'Αλλοίμονο! 'Ο καϊμένος ο Λέων!...».

'Ο παπαγάλος επανειλάμβανε τα λόγια του θλιμμένου πριγκιπες, τόσο, που τάμαθε να τα λέη μόνος του.

Την ημέρα λοιπόν, που έπρόκειτο να γίνη ή εκτέλεσις του άποστατου πριγκιπες, ο Βασίλειος βημάτιζε νευρικά μέσα στίς αίθουσες του παλατιού, όταν σε κάποια στιγμή άκουσε μιιά φωνή πίσω του:

—'Αλλοίμονο!... 'Ο καϊμένος ο Λέων!...

'Ήταν ο παπαγάλος του καταδίκου, ο οποίος άποζητούσε τον άγαπημένο του φίλο.

'Ο αυτοκράτορ σταμάτησε έκπληκτος και το πουλι επανέλαβε δυνατά:

—Τό ξέρεις; 'Υποφέρει πολύ ο άγαπημένος σου Λέων!... 'Αλλοίμονο!... 'Ο καϊμένος ο Λέων!...

Τα λόγια αυτά του παπαγάλου, που δέν είχαν, φυσικά, καμμιιά σχέση με τη δεινή θέσι, στην οποία βρισκόταν ο πριγκιπς, συγκίνησαν βαθύτητα τον Βασίλειο, ο οποίος διάταξε να έλευθερώσουν άμέσως το γιού του.

